

Сивчо и Жълтуша.

Сдружили се влѣкъ и лисица. Вълка се викалъ Сивчо, — лисицата — Жълтуша.

Тръгнали Сивчо и Жълтуша отъ долъ въ долъ, отъ гора въ гора ловъ да ловятъ, сладко да се гостятъ.

Видѣли кокошка.

— Сивчо, Сивчо! — завикала лисицата, ето кокошка.

— Кокошка ли? По-голѣмо глѣдай, Жълтуша, по-голѣмо гледай, че ще те изтърбуша.

Вървятъ пакъ Сивчо и Жълтуша отъ долъ въ долъ отъ гора въ гора, ловъ да ловятъ сладко да се гостятъ.

Видѣли конь.

— Сивчо, Сивчо, — гледай конь, викнала Жълтуша.

— Ето на — за насъ е конь — по прилика и по законъ, казалъ Сивчо и попиталъ другарката си:

— Вижъ, кръжавили ми сж очитѣ?

— Кървави сж, куме Сивчо.

— Е, ще си хапнемъ месце, кумичке Жълтуша.

Хвърлилъ се Сивчо, хваналъ коня — изѣли го.

— Е, то било лѣсно казала Жълтуша. Защо пѣкъ влѣкъ да ми заповѣдва. Азъ ще си намѣря лисица съ нея да ходя, и азъ да заповѣдвамъ.

Оставила Жълтуша Сивчо, намѣрила си другарка жълта като нея, кръстила я Опашана и тръгнали отъ долъ въ долъ, отъ гора въ гора ловъ да ловятъ, та сладко да си хапнятъ.

Видѣли кокошка.